

Az Irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről az Irgalmasság Évében havi inspiráló segédanyag IV.



Az irgalmasság második testi cselekedete: a szegényeket ruházni



I. Bevezetés

Meglehet, hogy az irgalmasság testi cselekedetei közül erre, a szegények felruházására tekintünk a mai környezetünkben a leginkább értetlenkedve, hiszen azt tapasztaljuk, hogy alapvetően - jól vagy rosszul, szerényen vagy divatosan, de mindenki felöltözve jár-kel.

S az idei esztendőben az Irgalmasság évével párhuzamosan futó Szent Márton-év kapcsán ugyanígy eszünkbe juthat: manapság szerencsére nem szoktunk mezítelenül didergő koldusokat látni a városkapuknál. De rögtön távolabbra is tekinthetünk: mi az értelme ma az irgalmasság eme cselekedetének, avagy kit látna meg ma a lováról Márton, milyen nyomorúsággal, nélkülözéssel találkozna a ma is népszerű szent, akiről ismert: az első volt, akit nem vértanúként emeltek a szentek sorába, hanem épp nemeslelkű cselekedetei miatt?!

A Teremtéstörténet a maga képes és gazdag nyelvén nagyon szépen írja le a bűn által megsebzett ember sorsát: „Hallottam lépteidet a kertben, s félttem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtőztem.” (Ter 3,10). A mezítelenség felismerése, a test eltakarása szép képi kifejezése az ártatlanság, a paradicsomi állapot, az Istennel való harmonikus viszony elvesztésének.

A ruházódásunk - azon praktikus jellemzők mellett, hogy eltakarja meztelenségünket, véd, melegít, - sok egyéb dolog kifejezésére is alkalmas. Öltözködésünkkel üzenünk is önmagunkról a világnak, ill. ruhatárunk esetlegességével, vagy épp megválogatottságával rengeteget el tudunk árulni magunkról, értékrendünkről, állapotunkról.

A ruha viselése a méltóság, az emberi mivolt jele is. Ennek nagyon finom kifejeződését láthatjuk annál az evangéliumi jelenetnél, amikor Jézus a gadarai megszállottat meggyógyítja. Az evangélista így fejezi be a csoda elbeszélését: *“akit azelőtt egy légió tartott megszállva, most ott ül felöltözve, eszének birtokában”*. A meztelen, önmagából is kivetkőzött ember ember-mivoltát, méltóságát visszanyeri, s ennek jele az elhanyagoltságának, kirekesztettségének vége, a felöltözöttség.

Hasonlóképpen a tékozló fiú történetében is egyértelmű az atya utasítása: *“Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut.”*, ami az irgalom, a visszafogadás egyértelmű jele. Ugyanazé az gondoskodó irgalomé, ami a már említett bűnbeesés története után is következik: *“Az Úristen pedig bőrből ruhát készített az embernek és feleségének, s felöltöztette őket.”* Az öltöztetés egy nagyon személyes intim kapcsolatban lehetséges, a törődés érezhető jele - anyai gesztus. Ennek tükrében úgy is fordíthatjuk a szegényeket ruházni felhívását: legyen egy barátod a szegények között, akivel személyesen törődsz! Láthatjuk, hogy mennyivel továbbmegy ez a ruhaosztás cselekedeténél.

Ha önmagunkra tekintünk, fontos szem előtt tartanunk a Hegyi Beszédben a Gondviselésről mondottakat, miszerint nem kell aggódnunk a ruházódásunk miatt, hiszen az Atya a mezők liliomait is pompásan felöltözteti... Jézus talán épp a meztelenségünkre szeretne figyelmeztetni bennünket: arra, hogy Isten előtt felesleges és önámító dolog álarcokat, álruhákat viselni. Fontos emlékeztetni magunkat újra és újra: Isten elé meztelenül kell majd állnunk. Isten mireánk magunkra kíváncsi, minket keres, minden álarc és öltözet nélkül. A meztelenség őszinteségében, ahol nem lehet és nem tudunk tovább takargatni semmit magunkból.

Húsvétkor szokták az ősegyházban a katekumeneket megkeresztelni. Ennek része, hogy a megkereszteltre fehér ruhát öltenek. A húsvéti időben fontos, hogy emlékezzünk rá: valamikor bennünket is megkereszteltek, akkor mi is megkaptuk a fehér ruhánkat, és vele a feladatot, az életprogramot is: *“Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat, gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre.”*



II. Szentírási részek:

Ószövetségből: Isten bőrruhát készít az embernek [Ter 3](#) Dávid tánca az Úr ládája előtt [2Sám 6, 14](#)

Noé részegsége és meztelensége [Ter 9,18-29](#)

Jézus találkozásából: A gadarai megszállott [Mk 5,1-20](#)

Jézus tanításából: A hegyi beszédből: add oda köntösöd: [Mt 5,39-41](#) és a mező liliomai: [Mt 6,25-34](#)

Levelekből: „Öltsétek fel Isten fegyverzetét..” [Ef 6,10-20](#) megkülönböztetés ruházat alapján: [Jak 2,1-8](#)
„fehérre mosták ruhájukat a Barány vérében” [Jel 7,13-17](#)



III. Egyéni cselekvések

- Reggeli öltözködéskor gyakorlat: törődés a testemmel, hálát adni az egészségemért, testrészeimért, érzékszerveimért, ruháimért - ezekben tapasztalom meg Isten Gondviselő szeretetét napról napra
- Esti levetkőzéskor: hála mindazért, ami ma történt velem (megérintett, nyomot hagyott, amitől ma megmenekültem, amitől megvédett az Úr, stb.)
- A szerzetesi kultúrában a viselet, a habitus egyes darabjainak (ruha, öv, csuklya, stb.) felvételekor egy-egy fohászt mondtak, emlékeztetve magukat naponta is elköteleződésükre, hogy életüket napról napra Krisztusba öltözöttek szeretnék élni. Talán imádsággá tudjuk formálni mi is hasonlóképpen. Pl. a nadrág / szoknya felvételekor: Vezesd lábaimat, hogy Téged vigyelek ma embertársaimnak, én pedig Feléd közeledhessek!
- Önvizsgálat: mi az, amit én takargatok az Úr elől, nem gondolom-e, hogy ahhoz is köze van, látni akarja, át tudja venni, meg tudja váltani a leginkább takargatott magatartásaimat is...



IV. Közösségi cselekvések

- Átválogatni a ruhatárunkat és a feleslegeseket, soha nem hordottakat összegyűjteni, és azt elvinni a Karitászba, vagy feltenni ingyen elvihető helyekre
- Elajándékozni, börzét, csere-berét rendezni közösségileg a megunt, kinőtt ruháinkból
- Családos közösségi témának ajánljuk a következő kérdéseket: Hogyan ruházunk a családban? Mik azok a feladatok, amit másokra átruházunk? Mi alapján ruházunk be, fektetünk be pénzt?
- Beszélgessünk a szegénység sokféle arcáról, fajtájáról, bővítsük a fogalom szokásos értelmezési körét. Milyen szegénységgel találkozunk mi a hétköznapjainkban (érzelmi, értelmi, kapcsolati, hitbéli stb.)? Mit lehet velük megosztani? Mi lenne nekik védelem, felékesítés, felruházás, felemelés?
- Április 3. az irgalmasság vasárnapja. Hogyan tudnánk ezt családirag, közösségileg is jobban megünnepelni? Tudunk-e legalább ezen a napon kifejezetten figyelni arra, hogy az irgalmasságot cselekedjük és közvetítsük?

V. Film, videók

Böjte Csaba: Az irgalmasság iskolája: A szegényeket ruházni

<https://www.youtube.com/watch?v=heW-ALrB8ak>

<https://www.youtube.com/watch?v=8y8vjfP7Qgk>

Szent Ferenc visszaadja atyjának ruháit: <https://www.youtube.com/watch?v=8QPWHqTOQaM>

Szent Márton jubileumi évi videó: <https://vimeo.com/144261392>

Pintér Béla: Mindent itt kell hagyni <https://www.youtube.com/watch?v=ef1Kk5xBYrM>

A varrónő <http://mozifilm.eu/a-varrono-2015-online-film/>

Romani Design: <https://www.youtube.com/watch?v=FVndBIGuOMc>

Pure Fashion: <https://www.youtube.com/watch?v=n-LLm5FM91k>

VI. Lelki olvasmányok

József Attila: Csozogi, az öreg suszter www.tancsics.hu/~kincses/9d/novella.doc

Kosztolányi: Az öreg pap http://www.szepe.hu/irodalom/kedvenc/kt_115.html

Pascal Pingault. Együtt a szegényekkel

Jo Croissant: A test a szépség temploma

Walter Nigg: Assisi Szent Ferenc

